

Muhkem Ayetlerin Kitabın Anası

<"xml encoding="UTF-8?">

Muhkem Ayetlerin Kitabın Anası Olmasının Anlamı Nedir?-2

Bir grup insan konuya ilişkin olarak şöyle bir değerlendirme yapmışlardır: Muhkem ayetlerin kitabın anası olması, kitabın temelini oluşturmaları anlamına gelir. Dinin kuralları ve asıl prensipleri bunlara dayanır. Dolayısıyla bunlara hem inanılır, hem de bunlara göre amel edilir.

Dinse,

inançlar ve ameller sisteminden başka bir şey değildir. Müteşabih ayetlere gelince, bunların anlamları belirgin değildir; ifade ettiği anlamda karışıklık ve benzerlikler söz konusudur. Bu yüzden bu nitelikte olan ayetlere inanılır; ancak içeriklerine göre amel edilmez.

Müteşabih ile ilgili olarak sunduğumuz görüşleri incelediğin zaman şunu bilirsin: Konuya ilişkin olarak üzerinde durulan görüşler arasında bir kaç tanesinin böyle bir sonuç, böyle bir yaklaşımı gerektirdiği açıktır. Onlar, müteşabih ayetlere müteşabih denmesinin sebebi, ulaşılması ve anlaşılması zor olan teviller içermeleri görüşüdür.

Ya da lafızla ilgili tereddütleri ortadan kaldırmada esas alınan aklî yöntem, lügate ve insanların uydukları prensiplere baş vurarak müteşabihlerin içerdikleri bilgileri tam olarak veya biraz olsun anlamının ve teşabüh durumunu ortadan kaldırmanın mümkün olduğunu savunan görüştür.

Başka bir grup ta şunu söylemiştir: Muhkem ayetlerin kitabın anası olmasının anlamı, müteşabih ayetlerin onlara döndürülmesi gerektiğidir. Ancak, bu döndürmenin mahiyeti ve niteliği ile ilgili görüşler, bu noktada farklılık arz etmiştir. Bu yaklaşım içinde olan bazılarının sözlerinden anlaşılan şudur: Döndürmekten maksat, müteşabihlerin sadece imanla

sınırlandırılmalarıdır. Fiili amel ise, muhkem ayetlere göre belirlenmelidir. Tıpkı, mensuh ayet gibi. Bu tür ayetlere inanılır, ancak amel söz konusu olduğundan nasih olan ayetler esas alınır.

Bu görüş, hemen öncesindeki görüşten pek farklı değildir.

Diğer bazılarının eğilimi ise, muhkem ayetlerin kitabın anası olmasının anlamı, muhkem ayetlerin müteşabih ayetleri açıklamaları, içerdikleri benzeşme durumunu ortadan kaldırmalarıdır.

Doğru olan bu üçüncü görüştür. Çünkü "kitabın anası..." ifadesinin işaret ettiği analık kavramının ifade ettiği anlam, fazladan bir özeni kapsamaktadır. Bu da yukarıda sunduğumuz görüşlerin ilkinde, ana kavramının anlamı olarak sunulan "temel" kavramından daha özel bir anlam içermektedir. Çünkü 'ana' kelimesinde,

özel bir şekilde, dönüşe vurgu yapılmaktadır. Türeyiş ve üreme anadan kaynaklanan bir durumdur. Bu, ananın bir parçasıdır. Dolayısıyla, bu ifadeden müteşabih-lerin muhkemlere dönüp dayanan, onlardan bir dal gibi uzanan anlamlar, medlullar içerdiği mesajı verilmektedir. Bu da muhkemlerin müteşabihleri açıklayıcı oldukları sonucunu getirmektedir.

Öte yandan, müteşabihler, maksatlarındaki benzeşme ve belirsizlik durumundan dolayı müteşabih olarak nitelendirilmişlerdir, tevillerinin bulunmasından dolayı değil. Çünkü daha önce de söylediğimiz gibi, tevil olgusu, hem muhkem, hem de müteşabih için geçerlidir. Bilindiği gibi, Kur'an'ın bir kısmı, bir kısmını tefsir eder.

Dolayısıyla müteşabih-lerin de bazı ayetler tarafından tefsir edilmeleri gerekir. Bu da muhkem ayetlerden başkası değildir. Bunun örneği yüce Allah'ın şu sözüdür: "Rabbine bakıp-durur." (Kıyamet, 23) Bu ayet müteşabih bir ayettir. Bu ayet: "O'nun benzeri olan hiç bir şey yoktur." (Şura, 11) ayetine ve "Gözler O'nu idrak edemez." ayetine döndürülmek suretiyle anlamının şöyle olduğu anlaşılır: Burada sözü edilen bakış ve görüşten maksat, maddi bakış ve

görüş değildir. Yüce Allah bir ayette şöyle buyurmuştur: "Onun gördüğünü gönül yalanlamadı.

Yine de siz gördüğü şey üzerinde onunla tartışacak mısınız? Andolsun, onu bir diğer inişte görmüştü... Andolsun, o, Rabbinin en büyük ayetlerinden olanı gördü." (Necm, 11-18) Burada, kalbe özgü bir görme eyleminin varlığı kesin

olarak ifade ediliyor. Bu 'görme'den maksat düşünce de değildir. Çünkü düşünce, onaylamak ve zihinsel bileşimle ilintilidir. Görme ise, birer şeylerle ilintilidir. Buradan hareketle anlıyoruz ki, bu bakıştan maksat, kalbin yönelişidir ve bu, maddi veya akılla ilgili zihinsel bir yöneliş değildir.

Diğer müteşabihler için de aynı durum geçerlidir.

Bazıları tevil kavramını, "bir ifade ile kastedilen şey" anlamına gelen tefsir sözü ile açıklama eğilimindedirler. Bir kısım ayetten kastedilen hususlar zorunlu olarak bilindiğine göre, doğal olarak: "Fitne çıkarmak ve yorumunu (tevilini) yapmak" ifadesinde geçen tevilden maksat, müteşabih ayetten kastedilen anlamdır. Şu halde, bu değerlendirmeye göre, müteşabih ayetlerin anlamlarını Allah'tan başka hiç kimse bilmez. Ya da Allah'tan ve ilimde derinleşenlerden başka kimsenin bilmesi mümkün olmaz.

Bir diğer grup da şu görüşü ileri sürmüştür: Tevil kavramı ile kastedilen anlam: Kelimenin zahirinin ifade ettiği anlamın tersidir. Lafzın bu anlamda kullanılması yaygınlaşmış, bu anlam lafzın ikinci hakiki anlamıymış gibi algılanır olmuştur. Oysa daha önce, lafız, mutlak döndürme veya merci anlamında değerlendirilirdi.

Her halukârda, bu anlam, son kuşak tefsir bilginleri arasında yaygınlık kazanmıştır. İlk anlam ise ilk kuşak müfessirler arasında alabildiğine yaygındı. Bu bağlamda, tevilin anlamının bilinmesini sırf Allah'a özgü kılanlarla, hem Allah'ın hem de ilimde derinleşenlerin bunların anlamlarını bilebileceğini savunanlar arasında herhangi bir fark yoktur. Nitekim İbn-i Abbas'ın şöyle dediği rivayet edilir: "Ben ilimde derinleşenlerden biriyim; ben onun tevilini bilirim."

Diğer bir grubun konuya ilişkin görüşü şöyledir: Tevil, ayetin içerdiği anlamlardan biridir ve bu anlamı Allah'tan veya Allah ve ilimde derinleşenlerden başka kimse bilemez. Ayrıca bu anlam lafzın zahiri anlamına ters düşmez. Bu durumda karşımıza şöyle bir durum çıkıyor: Müteşabih ayetin, birbirinin altında gizli birden fazla anlamı vardır.

Bu anlamların bazısı, lafzın hemen altındadır, dolayısıyla bu tür anlamları herkes rahatlıkla kavrayabilir. Bunların bir kısmı, lafızdan oldukça uzak derinlerdedir; ancak yüce Allah veya O'nunla birlikte ilimde derinleşenler bunları bilebilirler.

Bu uzak anlamların lafızla ilintilerinin mahiyeti çerçevesinde farklı görüşler ileri sürmüşlerdir. Çünkü, bunların lafızdan kastedildikleri göz önünde bulundurulduğunda, tek bir anlatımla, bir tek alanda, enlem halinde ve yanyana ifade edilemeyecekleri kesindir. Aksi takdirde, lafzın bir anlamdan fazlası için kullanılması gerekecektir.

Bunansa, caiz olmadığı ilgili ilimde açıklanmıştır. Dolayısıyla bunların bir boylam içinde dizili anlamlar şeklinde olmaları bir zorunluluk olarak ortaya çıkar.

Bu bağlamda şöyle söylenmiştir: Bunlar, lafzın anlamının gerekleridir. Ancak bunlar peşpeşe sıralanan gerekler olarak değerlendirilmelidirler. Buna göre lafzın asıl bir anlamı vardır. Bu anlamın bir gereği, gereğin de bir gereği vardır. Ve bu zincir bu şekilde devam eder.

Yine denilmiştir ki: Bunlar batının zahirin üzerine tertip edilmesi gibi üstüste anlamlar şeklindedirler. Bilinen, anlaşılan anlamın irade edilmesi, lafzın anlamının ve batının irade edilmesi demektir. Batının irade edilmesi bunun kendisinin irade edilmesinin aynısıdır. Tıpkı: "Bana su ver" demen gibi.

Bu ifade suyu istemenin yanı sıra, susuzluğun giderilmesini ve varoluşla ilgili bir ihtiyacın karşılanmasını, varoluşsal bir kemalin gerçekleştirilmesini istemenin kendisidir. Burada dört emir ve dört istek söz konusu değildir. Tam tersine bazısı bazısının içinde olan olguların aynısı olan su içmeyle ilgili bir tek istek söz konusudur. Su içme bunlarla ilintilidir ve onlara dayanmaktadır.

Konuya ilişkin olarak ortaya atılan bir dördüncü görüş de şöyledir: Tevil, lafız aracılığı ile kastedilen anlamlar türünden bir şey değildir. Tersine tevil, söze dayanak oluşturan objektif bir olgudur.

Eğer söz, emir ve yasak gibi inşaî bir hüküm niteliğinde ise, tevili, hükmün inşasını, konulmasını ve yasalaştırılmasını gerektiren maslahattır. Buna göre: "Namaz kılın." sözünün tevili, namaz kılan insanın kendisi ile kaim olan zihin dışı nuranî bir durumdur. Onu çirkin hayâsızlıklardan ve münkerden alıkoyar.

Şayet haber nitelikli bir söz ise ve bu söz de geçmiş olaylardan haber veriyorsa, bu sözün tevili, geçmiş zaman zarfında meydana gelmiş bulunan olayın kendisidir. Geçmiş Peygamberlerin ve toplumların başından geçen olayları içeren ayetler gibi. Bu tür ayetlerin tevili, geçmişte meydana gelen olayların kendisidir.

Şayet haber nitelikli söz, şimdiki zamanda meydana gelen veya gelecekte meydana gelecek olan bir olaydan söz ediyorsa, bu iki ayrı şekilde olabilir:

a) Haber verilen olgu duyularla algılanan ve akıl aracılığıyla kavranan bir şey olur. Bu durumda tevili, objeler dünyasında yaşanan olayın kendisidir. Şu ayetler buna örnek gösterilebilir: "İçinizde onlara haber taşıyanlar vardır." (Tevbe, 47) "Rum orduları yenilgiye uğradı. Yakın bir yerde. Ama onlar, yenilgilerinden sonra yeneceklerdir.

Bir kaç yıl içinde." (Rum, 2-4)

b) Haber verilen olgu, kıyamet günü, kıyametin kopacağı an, ölümlerin toplanması, insanların hesaba çekilmesi, amel defterlerinin dağıtılması gibi dünyevi duyularımız tarafından algılanamayan ve akıllarımız aracılığıyla kavranamayan geleceğin perdesinin gerisindeki gaybi bir mesele olur,

ya yüce Allah'ın sıfatlarının ve fiillerinin mahiyeti gibi zamandan ve akılların kavrama alanlarından aşkın bir husus olur. Bunların tevili de onların objektif hakikatlerinin kendisidir. Bu kısım ile, yâni Allah'ın sıfatlarının ve fiillerinin durumunu ve bunlarla ilintili olup kıyamet ve benzeri hususların mahiyetini açıklayan ile diğer kısımlar arasındaki fark,

diğer kısma giren ayetlerin tevillerini bilmenin mümkün olmasıdır. Bunların tevilini bilmekse mümkün değildir. Bunların gerçek mahiyetlerini ancak yüce Allah bilir. Hiç kuşkusuz, ilimde derinleşenler, yüce Allah'ın öğretmesi sonucu, akıllarının alabileceği kadarıyla bunların tevillerini bir ölçüde kavrayabilirler. Tevilin gerçek anlamda bilinmesine gelince, yüce Allah bu alanı kendine özgü kılmıştır.

Buraya kadar dört ana başlık altında sunulanlar tevil kavramının anlamı ile ilgili olarak tefsir bilginlerinin yaklaşım tarzının özetidir.

Konuyla ilgili olarak başka değerlendirmeler yapılmıştır; ancak bunlar, savunucuları kabul etmeseler de ilk görüşün ayrıntıları niteliğindedir.

Örneğin bunlardan birine göre, tefsir tevilden daha genel bir anlam ifade etmektedir. Tefsir genellikle lafızlar ve müfretlerle ilgili olarak kullanılır. Tevil ise daha çok anlamlar ve cümleler hakkında kullanılır. Tevil kavramı genellikle ilahi kitaplarla ilgili olarak kullanılırken, tefsir ifadesi hem onlarla, hem de başka kitaplarla ilgili olarak kullanılmaktadır.

Yine bu tür ayrıntı nitelikli görüşlerden birine göre, tefsir, sadece bir yönde açıklanma ihtimali bulunan lafzın anlamının açıklanması anlamında kullanılan bir kavramdır. Tevil ise, çıkarsama

yöntemiyle birden çok ihtimaller arasında birinin belirlenmesi anlamında kullanılan bir kavramdır.

Bir diğer değerlendirmede ise, şöyle söylenmektedir: Tefsir lafızdan kesin olarak anlaşılması gereken anlamın belirlenmesi, tevil ise, lafızdan kesin olarak anlaşılmayan muhtemel anlamlardan birinin tercih edilmesi anlamında bir çabadır. Bu görüş bundan öncekine yakındır.

Bir diğer görüşe göre, tefsir, lafızdan kastedilen anlamın kanıtının açıklanması, tevil ise, lafızdan kastedilen anlamın gerçek boyutlarının belirlenmesidir. Örneğin yüce Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır: "Şüphesiz senin Rabbin gözetleme yerindedir." (Fecr, 14) Bu ifadenin tefsiri şöyledir:

Bu ifadede geçen "mirsad" kelimesi, "rasede-yersudu" fiilinin "mif'al" kalıbına uyarlanmış şeklidir ve denetlemek anlamına gelir. Bu ifadenin tevili ise şöyledir: "Allah'ın emirlerini hafife almaktan ve onlardan gafil olmaktan kaçınmak gerekir."

Başka bir görüşe göre, tefsir, lafzın zahiri anlamının açıklanması, tevil ise, lafzın içinden çıkılmaz düzeydeki zor anlaşılır anlamının açıklanması demektir.

Bir başka görüşte ise, şöyle söylenmektedir: Tefsir rivayetle ilintili bir kavram, [ayetin anlamını rivayet aracılığıyla anlamaya çalışmak] tevil ise, dirayetle ilintili bir kavramdır. [Ayetin anlamını tefekkür ve düşünceyle açıklamaya yönelik çabadır.]

İleri sürülen bu görüşlerden birinde esas olan fikir şöyle ifade edilmektedir: Tefsir, tabi olmaya ve işitsel anlamlarla ilgilidir. Tevil ise, mantıksal çıkarsamalar ve görüş belirlemeklerle ilintilidir.

Buraya kadar işaret ettiğimiz bu yedi görüş, aslında, daha önce naklettiğimiz ana görüşlerden ilkinin birer ayrıntısından başka bir şey değildirler. Daha önce işaret ettiğimiz bu ana görüşle ilgili olarak eleştirel anlamda söylediklerimiz bunlar için de geçerlidir. Her halukârda bu dört ana görüşle bunların ayrıntısı sayılan diğer görüşlere dayanıp itibar etmemek gerekir.

Eleştirimizi toparlayacak olursak: Şimdiye kadar yaptığımız açıklamalardan şunu öğrenmiş bulunuyorsun: Bir ayetin tevili, zahirine uygun ve aykırı olarak ayetin işaret ettiği anlamlardan herhangi biri değildir.

Aksine, tevil, zihin dışı obje türü bir olgudur. Ama her zihin dışı obje de değil. Dolayısıyla herhangi bir haberin zihin dışı nesnel karşılığı onun tevili olmaz. Tersine, burada zihin dışı özel bir olgu söz konusudur. Bu olgunun ifadeyle ilintisi, örnek verilenin örnekle, batının zahirle ilintisi gibidir.

Meseleyi daha ayrıntılı bir şekilde ele alacak olursak: Yukarıda sunulan ana görüşlerden ilkiyle ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: Bu görüş en azından, Kur'an'daki bazı ayetlerin tevillerinin, yâni tefsirlerinin, yâni lafzî medlullerinden kastedilen anlamların genel anlayışlar tarafından kavranamamasını gerektirir.

Oysa Kur'an'da bu durumda olan bir tek ayet yoktur. Bizzat Kur'an kendisinin tüm anlayışlar tarafından kavranmak üzere gönderildiğini ifade etmektedir. Dolayısıyla bu görüşü savunan insanların, müteşabih ayetlerin, bazı surelerin başında bulunan birbirinden kopuk harfler olduğunu esas alan görüşü benimsemekten

başka çareleri yoktur. Çünkü sadece, bunların anlamlarını genel anlayış kavrayamaz. Bu yaklaşımı esas alıp savunmaları durumunda da yine şu eleştiri yapılabilir: Öyle bir yaklaşıma hiç bir kanıt yoktur. Sırf tevil kelimesi, dönüş anlamını içeriyor ve tefsir kelimesi de dönüş anlamından tamamen soyut değildir diye,

tevilin tefsir olması gerekmez. Nitekim ana evlatlarının bir anlamda merciidir, ama tevili değil. Başkan, başında bulunduğu kimselerin merciidir, tevili değil.

Kaldı ki fitne çıkarmayı istemek ayette, müteşabihliğin bağımsız bir özelliği olarak ön plana çıkarılmıştır. Bu ise, bazı surelerin başlarındaki birbirinden kopuk harflerin dışındaki ifadelerde rastlanılan bir özelliktir. Çünkü, İslam dünyasında ortaya çıkan fitnelerin büyük bir kısmı hükümlerin illetlerine ve sıfat ve benzeri ayetlere tabi olmanın sonucu meydana gelmişlerdir.

İkinci görüşle ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: Bu görüşü benimsememiz durumunda Kur'an'da zahirine aykırı anlamlar murad edilen bazı ayetlerin yer aldığını ve bu ayetlerin muhkem ayetlerle çelişerek dinde fitneye yol açacaklarını kabul etmemizi gerektirir. Bu değerlendirmenin varacağı sonuç şudur: Kur'an ayetleri arasında ihtilaf vardır ve bu ihtilaf ancak bazı ayetlerin zahiri anlamlarının tersine yorumlanmalarıyla ortadan kalkar,

insanların büyük çoğunluğu da söz konusu ayetlerin zahiri anlamlarıyla bağdaşmayan bu batini anlamlarını da bilemezler. Bu ise, yüce Allah'ın şu ayette vurguladığı gerçekte bağdaşmamaktadır: "Onlar hala Kur'an'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasının katından olsaydı, kuşkusuz içinde birbirini tutmaz bir çok şey (ihtilaflar) bulurlardı" (Nisâ, 82) Çünkü, şayet bir ayetin diğer bir ayetle oluşturduğu varsayılan çelişki:

"Bu ayetlerin birisiyle veya ikisiyle zahiri ifadelerin işaret ettiği anlamın dışındaki bir husus kastedilmiştir. Ya da kendi deyimleriyle Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği tevili bir anlam ön görülmüştür." demek suretiyle ortadan kalkacak olsaydı, ayetin sunduğu kanıt doğru olmazdı. Çünkü -onların deyimiyle- ihtilafın teville ortadan kaldırılması, tüm ifadelerde, hatta Allah'a ait olmayan sözlerde bile mümkün bir şeydir.

Çünkü ihtilafın tevil yoluyla ortadan kaldırılması, Kur'an'ın beşer sözü olmadığına ve Allah'ın kelamı olduğuna kanıt oluşturamaz. Çünkü her söz, hatta yalan ve abes olduğu kesin olan bir söz bile,

zahiri göz ardı edilerek tevil yoluyla doğru ve hak olarak yansıtılabilir. Dolayısıyla bu anlama ihtilafın bir kelam mecmuasından ortadan kaldırılması o sözün durumların farklılığından, görüşlerin çelişmesinden, yanılmadan, unutmadan, yanlışlık yapmadan ve zamanın geçmesiyle birlikte kusurlarını görüp gidermekten münezzeh

olan yüce Allah'ın sözü olduğuna delalet etmez. Nitekim ayette sunulan kanıt buna yöneliktir.

Çünkü ayet açık bir kanıt olarak Kur'an'ın herkesin anlamasına sunulduğunu, araştırmaya, düşünmeye ve etüt etmeye açık olduğunu vurgulamaktadır. Kur'an'da Arap dilinin zahirine ters düşen bir anlam kastedilen herhangi bir ayet yoktur. Kur'an'da bilmece ve göz bağlamaca yoktur.

Üçüncü görüşle ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: Kur'an'da ayetlerin, bazıları bazısının üstünde ve bazıları da bazısının altında olacak şekilde sıralanmış anlamlar kapsaması, düşünme, etüt etme nimetinden yoksun olanlardan başka hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir olgudur. Ancak, bu anlamların tümü -özellikle bunların asıl anlamın gerekleri olduğunu söylersek- lafzın işaret ettiği farklı medlullerdir. Bu da dinleyicinin anlayışı, zekâsı

ve kavrayışına göre değişir. Bu ise yüce Allah'ın tevilin niteliğiyle ilgili olarak işaret ettiği şu

hususla bağdaşmamaktadır: "Onun tevilini Allah'tan başkası bilmez." Çünkü yüce bilgiler ve ince meseleler hakkında zihinler takva ve nefsin temizliği bağlamında farklılık arzetmezler.

Ancak burada üstün zekânın olup

olmaması farklılığa sebep olabilir. Gerçi takva ve nefsin temizliği tertemiz ilahi marifetin anlaşılması hususunda yardımcı ve etkilidir; ancak bu, dolaşım (sürekli) ve nedensellik türünde bir etki sayılmaz. Nitekim: "Onun tevilini Allah'tan başkası bilmez." ifadesinin zahiri de bunu pekiştirmektedir.

Dördüncü görüşle ilgili değerlendirmemiz de şöyledir: Bu görüş, bir açıdan isabetli olmakla beraber, bir başka açıdan yanlıştır. Tevilin sırf müteşabih ifadelerle sınırlı olmadığı bilakis Kur'an'ın tümünün bir tevilinin bulunduğu ve tevilin lafzın nesnel karşılığı türünden bir şey olmadığı, tersine sözün söylenişine

dayanak oluşturan zihin dışı bir olgu olduğunu belirtmesi açısından isabetlidir; ancak geçmişte yaşanan ve gelecekte yaşanacak olan olaylarla ilgili haberlerin somut karşılıklarına varıncaya kadar sözün kapsamıyla ilintili tüm zihin dışı olguların sözün tevilı olarak nitelendirilmesi açısından yanılgıya düşülmüştür. Bir yanılgı da tevilini yüce Allah'tan başka kimsenin bilemediği müteşabih niteliğinin sıfatlardan ve kıyametten söz eden ayetlerle sınırlandırılmasıdır.

Açıklamasına gelince: Bu durumda: "Yorumunu yapmak için." ifadesinde geçen tevil kavramından maksat ya zamirin kitaba döndürülmesi suretiyle Kur'an'ın tevilidir. Ki bu durumda: "Onun tevilini Allah'tan başkası bilmez..." ifadesi yerini bulamamış olur, çünkü kıssalar, hükümler ve ahlakla ilgili bir

çok ayetin tevilini Allah'tan ve dinde derinleşen kimselerden başkaları da bilmektedir. Hatta kalplerinde kayma olanlar bile bazı ifadelerin tevilini bilebilirler. Çünkü kıssalardan söz eden ayetlerin işaret ettikleri olayları bütün insanlar kavrayabilirler ve bu noktada herhangi bir ayrıcalık söz konusu değildir. Yaratılışla ilgili gerçekler, ibadet, muamelat ve diğer şerî emirlere ilişkin hükümlerle amel etmenin insanlara kazandırdıkları maslahatlar için de aynı durum geçerlidir.

Eğer tevil kavramından maksat sadece müteşabih ayetlerin tevilı ise, bu durumda: "Onun tevilini Allah'tan başkası bilmez..." ifadesindeki özgü kılma yerini bulmuş olur. Demek olur ki: Yüce

Allah'tan ve ilimde derinleşenlerden başkası müteşabihleri tevil etmeye kalkışmaması gerekir.

Çünkü bu, insanların sapmasına

ve fitnenin çıkmasına yol açmaktadır. Ancak tevili bilinmeyen müteşabihleri sırf sıfatlardan ve kıyametten söz eden ayetlere özgü kılmanın bir sebebi kalmaz. Çünkü fitne ve sapma bu tür ayetlerin teviliyle ilgili olarak gündeme gelebildiği gibi hüküm ve kıssa içeren ayetlerle ilgili olarak da gündeme gelebilir.

Müteşabih ayetlerin günlük yaşantıdan silinmesini savunmak birilerinin demek istedikleri (demektedirler de) şu söze benzer: Hükümlerin yasalaştırılmasından maksat insanlık aleminin çıkarına uygun bir şekilde durumunun ıslah edilmesidir. Şayet, toplumun ıslahı yasalaştırılmamış bir hükümde olduğu veya konulan hükmün çağın maslahatına uygun olmadığı varsayılırsa, yasaya bağlanmış dini hükmü ilga edip (yürürlükten kaldırıp)

çağın maslahatına uygun olana tabi olmak gerekir.

Bu görüşü savunmak birilerinin demek istediği (demektedirler de) şu söze benzer: Kur'an-ı Kerim'de sözü edilen peygamberlerin kerametlerinden maksat normal gelişmelerdir. Bunlar zahiri normale ters düşen ifadelerle anlatılmışlardır. Amaç insanların genelinin kalplerini ilahi mesaja yöneltmek, ruhlarını cezbe etmek ve kalplerini olağan üstü ve doğa yasalarının dışında olduğunu düşündükleri şeylere boyun eğdirmektir.

Günümüzde Müslümanlar arasında yayılan çeşitli mezheplerin mensuplarının dillerinde bu tür sözler dolaşmaktadır. Bunların tümü hiç kuşkusuz fitne çıkartmak amacıyla Kur'an'ı tevil etmenin somut örnekleridir. Şu halde müteşabih niteliğinin sırf ilahi sıfatlardan ve kıyametten söz eden ayetlere özgü kılınmasının hiç bir nedeni yoktur.

Eğer yukarıdaki açıklamaları anladıysan şunu da öğrenmişsindir: Tevil kavramının açıklamasıyla ilgili gerçek şudur: Tevil, pratik bir gerçektir. Hüküm, öğüt ve hikmet gibi Kur'an'ın açıklamaları bu pratik gerçekliğe dayanır ve bu olgu muhkem, müteşabih tüm Kur'an ayetleri için geçerlidir.

Tevil, lafızların delalet ettiği anlamlar kategorisine girmez. Bilakis tevilden maksat lafızlarla örülü ifadelerin kuşatamayacağı aşkın

objektif olgulardır. Yüce Allah, bunları lafız kayıtlarıyla sınırlandırmıştır ki bir parça zihnimize yaklaşabilsinler. Tıpkı maksatlar daha yakın olsun ve anlamlar dinleyicinin pozisyonuna göre

açıklığa kavuşsun diye bazı örneklerin verilmesi gibi. Nitekim yüce Allah, bir ayette şöyle buyuruyor: "Apaçık kitaba andolsun; gerçekten biz onu, belki aklınızı kullanırsınız diye Arapça bir Kur'an kıldık. Şüphesiz o, bizim katımızda olan ana kitaptadır; çok yücedir, hikmet doludur." (Zuhruf, 2-4) Kur'an'da bu anlamı pekiştiren bir çok açıklamalar ve dolaylı işaretler vardır.

Ayrıca şimdiye kadar yaptığımız açıklamalardan anlaşıldığı gibi Kur'an-ı Kerim tevil kavramını on altı yerde ve bizim işaret ettiğimiz anlamda kullanmıştır.

4- Kur'an'ın Tevilini Allah'tan Başkası Bilebilir mi?

Bu konu da tefsir bilginleri arasında yoğun tartışmalara neden olmuştur. Tartışmanın ve ihtilafın nedeni, şu ifadeye yönelik anlayışların farklılığıdır: "Ve ilimde derinleşenler: Biz ona inandık, tümü Rabbi-mizin katındandır." Bu ifadenin orijinalinin başındaki "vav" harfinin atıf edatı mı,

yoksa istinaf (yeni bir hususa geçiş) edatı mı olduğu noktasında farklı görüşler ileri sürülmüştür. Bazı ilk kuşak müfessirler, Şafiiler ve Şia mezhebine mensup müfessirlerin büyük bir kısmı, "vav" harfinin atıf edatı olduğu ve ilimde derinleşenlerin Kur'an'da yer alan müteşabih ifadelerin tevillerini bildikleri yönünde görüş belirtm